

Montserrat DOUCET

**Agarimos do insomnio
(Saudade de Galicia)**

Non, nunca imaxinei
que poboarías os meus soños
das túas terras máis verdes que a lembranza
alá no fondo
escuro, inmarcesible dos teus montes.
Que as túas primulas rápidas
turrarían do meu ausente corazón,
cara á túa neve onde todo agarda,
cara á túa neve que se funde e voa
tan só e soamente
no amarelo botón
do seu sol peregrino.
Que as túas fervenzas chorarían os seus ceos
sobre o meu persistente corazón.
Que a túa néboa de longos dedos fúlxidos
acaricia de noite
aínda os meus insomnios.
Que o teu ceo tantas veces bicado pola sombra,
ah, por voar tan preto da terra,
mordería coa súa luz
aínda docemente os meus recordos.

Saudade II

Hai un lugar onde a tarde é ampla
e o horizonte é verde
a forza de ser tan bicado
pola auga da noite preta.
Alimento de paxaros
sen terra e sen destino!

Máis alá, ao oeste de todo
e de todos os soños
bate a auga a súa espuma amarga,
escura de algas
e sobrada de estrelas.
É onde o vento xira
e as nubes torcen o seu rumbo
na noite espindo a herba.

E aínda aquí desta parte do monte,
voan as grallas indecisas,
enchendo o lado en sombras do solpor,
alleas aos lirios amarelos
e ao paso do tempo sobre a maceira.

Eu habitei ese lugar
de verdes e verdes case azuis
soñando nas tardes outros paxaros.
Recollín a menta e os iris da auga
e busquei e busquei si, até atopar
outros lugares sen portas ao vento.

Hoxe o meu corazón morre por voar ao Oeste
a ese outro lado do azar,
aínda que sexa un torrente de soños.